

Pyhiinvaelluksella MOTORISTIEN MEKKAAN

Alpit täytyy nyt lopulta koejaa. Tämä oli keskeinen ajatus, kun keväällä suunniteltiin porukalla kesän ajoreissua. Itäistä Eurooppaa ja Espanjan vuoristoja oli tullut koluttua huolella, mutta tämä motoristien mekka oli vielä kokematta.

TEKSTI & KUVAT JONI JUKOLA

ALPPIREISSUN SUUNNITELMIEN EDESSÄ ajoporukka kutistui kahteen pyörään, allekirjoittanut 1290 Superdukella ja Tommy uuden kopan Busalla. Duken kanssa vähän mietitytti motorisiirtymät, joita väkisinkin osuiksi kartalle, jos haluaisi matkan tahtuvan. Huoli osoittautui turhaksi, Kotari istui kohtuullisen hyvin nopeillekin teille, kun kuski makasti tankin päällä. Muuten Superduken reissuominaisuudet olivatkin aika kyseenalaisia, mikä tuli esiin ilmi matkan edetessä.

27.-28.6.

ENSIMMÄISENÄ SIIRTYMÄ KOKKOLASTA Vuosaareen ja Finnlinesin kyytiin odottamaan rantautumista Saksaan. Laivalla oli paljon eläkeläisiä risteilyllä, mikä on kyllä erikoinen ajanvietto-

■ KTM:n sivulaukku paloi puhki heti alkumatkasta. Korjaus osoittautui yllättävän haasteelliseksi.

tapa, onhan kyseessä rahtilaiva. Huvinsa kullakin, harvapa se viitsii olla ympäröityä päiviä pyörän selässä tuulen ja sateen ryöpyttävänä. Travessa laivan kannella lähtötunnelmissä selvisi, että sivulaukku oli palanut puhki pakoputken puolelta. Pohjassa oli nyrkin kokoinen reikä, josta paistoivat läpi kalsarit. Tässä vaiheessa ei ollut paljon tehtävissä, baanalle vain, hanat auki ja nopea siirtymä Zur Windmuhle -majataloon tuumailemaan aamutoimia laukun suhteen. Ja hampaanpesun yhteydessä saikin sukia sulaneita nappipaitoja parempaan kuntoon.

29.6. MAANANTAI

ENSIMMÄINEN OIKEA AJOPÄIVÄ käynnistyi Honda-liikkeen mekaanikon kanssa KTM:n laukua ihmetellessä. Mestari teki pellistä pienen läpyskän suojaamaan pahimpia höyryjä ja veti jonkun massan laukun sisäpohjaan. Työhön tyytyväisenä pääsimme ajamaan helteiseen Saksaan. Matka eteni mukavasti, kunnes ekan tankkauksen yhteydessä Tommy huomasi juuri korjatun laukun peltisuojaan lähteneen lähes irti. Reippaan noitumisen jälkeen taas etsimään jotain pajaa, jolla voisi olla parempi resepti laukulle.

Tässä vaiheessa alkoi KTM:n powerpartsien suunnittelijan pää hakeutua vadiille, vetoketjut olivat laukuista jumissa ja lukot temppuilivat. Kasvava reikä pohjassa ei fiiliksiä nostanut. Myöhemmin tietenkin selvisi, ettei akran putken kanssa saisi sivulaukkuja käyttää. Tätä tietoa vain ei vielä ollut talvella jälleenmyyjällä laukkuja tilattaessa.

Tällä kertaa löytyi Suzukin autoliike, jossa niitattiin isompi pala alumiinia laukun pohjaan ja taas menttiin. Maalina oli alkuillasta Memmingen Etelä-Saksassa ja kilometrejä kertyi 770, laukkusekoilusta huolimatta.

■ Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur elit consectetur adipiscing elit tetuer adidas.

■ Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit

■ Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit.

■ Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit

■ Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit tetuer adidas.

Temporepreped molore omnimag nimendi onse-reDunt quatur? Rectae maximinvent ipsunti

Temporepreped molore omnimag nimendi onse re dunt quatur? Rectae maximinvent ipsunti

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit

30.6. TIISTAI

SEURAAVANA AAMUNA TUNNELMAT olivat korkealla, Alpit siinsivät silmissä ja keli mitä parhain. Matkalokissa olisi Passo di Stelvio ja muutamia pienempiä mäkiä valloitettavana. Itävallasta puhkaistiin vuoristoteitä pitkin ja reitti olikin vallan mainio. Mm. tiet 199 ja E532 olivat hyväpintaisia ja ei liian vaativia reissun alkuun. Konepyöriä oli jonkin verran pyörimässä ja loissa, mutta ei ruuhkaksi asti. Tämä olikin yksi matkan nopeimmista vuoristoseikkailuista, sai ajaa kestäkykynsä mukaan lähes tyhjiillä passioilla. Varsinkin Duke lunasti lupauksia syheröillä, todella ketterä pyörä käännellä ja voi-maa tarpeeksi. Busamiestä sitten saikin reippaan piiskaamisen jälkeen odotella useamman hetken pitkin taivalta.

Passo di Stelvio oli odotetusti vastakohta Itävallan ruuhkattomille alppiteille. Mutta onhan paikka näkemisen arvoinen, vaikka välillä ajo menikin maisemien katselemiseksi ja tien kunto ei ole aina parhaasta päästä. Alaspäin Bormioon laskeuduttaessa väki väheni ja taas sai huudattaa pyöriä täydellä kakofoniolla.

Bormiossa odotteli Hotel Miramonti, jossa huuhdottiin muutamat oluet ajopäivän kunniaksi. Muutamia juomiset jäivätkin, kaupunki käytännössä sulkeutui kymmenen jälkeen.

1.7. KESKIVIKKO

KESKIVIKKO VALKENI TUTUN helteisenä, koko matkan ajan elohopea killui lähes 40 asteessa. Normaalit aamutoimet, eli tarkistus, onko laukku vielä kuosissa ja Dukessa suunnilleen kaikki osat tallessa, jonka jälkeen täräytettiin Bormiosta tietä SP29 etelää kohti. Vuoristotie veikin mukavasti ylös, ja tievieret olivat lumesa. Lumen näkeminen ilahduttaa aina suomalaista ja kuvia tuli räpsittyä samalla, kun busamiestä odoteltiin saapuvaksi. Pahimmat ruuhkat olivat kadonneet, joten taas sai kaasutella huoletta.

Päämääränä oli Garda-järvi ja siellä Desenzano del Garda. Järven rantatie oli hidas ja liikennettä täynnä, joka nosti hikeä helleaallon lisäksi. Tommyn lähes kaima, TomTom-navigaattori, halusi välillä matkaajat erikoisille reiteille. Etsi seikkailu-asetus ei toimi tiheän liikenneverkon maissa, joissa navettatietkin on asfaltoitu. Muutaman noitumisen jälkeen navettiin oikealle aaltopituudelle ja reitti hotellia kohti eteni muualtakin kuin pyöräteitä pitkin.

Gardalla oli tarkoitus levätä muutama päivä, joten illalla suunnattiin keskustaan nappipaidat ojennuksessa ja odotukset korkealla. Italiaiseen tyyliin tämäkin turistikeskus suljettiin puolen yön jälkeen, joten synnin määrä

jäi vähäiseksi. Aamulla ajokunto olikin hyvä, mutta hotellinpitäjä ei suostunut perumaan varausta toisesta yöstä. Näinpä vietimme rantapäivän pyykin pesun ja parturoinnin merkeissä.

3.8. PERJANTAI

GARDALTA KOMPASSI NÄYTTI taas pohjoiseen, neula Cortina d'Ampezzon päällä. Gardan itäinen puoli olikin positiivinen yllätys, hyviä vuoristoteitä ilman turistibusseja. Mm. SP 3 ja SP 230 olivat leppoisia päästellä ja lämpötilakin antoi hieman armoa. Predazzo on otettiin motariloikka, josta jatkettiin Dolomiittien tutkimisella.

SS 48 tie johdatti kulkijat kohti Cortinaa ja täällä alkoi näkyä liikennettä taas riittämiin asti. Varsinainen sirkus alkoi ennen Passo Pordoa. Pyöriä oli liikkeellä todella runsaasti ja Cortinaan pääsisi kahta eri alppitietä. Hetken paikallisia jututettuani he suosittelivat suuntaamaan SR48 tien mutkille. Samalla huomasi, että sivulaukun alumiinipala oli katkennut motarin vauhdissa, joten taas olisi remontti edessä. Reitin valinta olikin onnistunut, vaikka nyt matkajia oli lähes kaikilla ajoneuvoilla ja paljon. Oli aika vänkä tunne ohitella polkupyöriä, autoja, trikejä yms. yhtenä nauhana, mutta eipähän ainakaan tullut tylsää. Italian poliisi suhtautui kovin myötämielisesti motoristeihin, reipas ajotapa ei ole ongelma kunnan joku roti säilyy. Toisaalta moottoriturismi on varmasti jonkinmoinen tulovirta paikallisille ja tätä ei haluta tuhota liian niuholla sakoituksella, mikä on käynyt Sveitsissä.

**” ETSI SEIKKAILU -ASETUS EI TOIMI TIHEÄN
LIIKENNEINFRAN MAISSA, JOISSA NAVETTAT
TIETKIN ON ASFALTOITU.**

■ Lorem ipsum dolor sit amet,
consectetur adipiscing elit

■ Valitettavasti englanninkielentaito unohtui poliisin pysäyttäessä.

Tommy oli jälleen jäänyt unelmoimaan matkalemmillään mopoletkan taakse, joten kurvasin Itävallan ihmeeni taas kerran kyläverstaan pihaan. Tällä kertaa Luigi ottikin ronskit otteet käyttöön ja värkkäsi paksun pellin sivulaukun pohjaan kunnan muttereilla. Nyt pysyisi kalsarit kotiin asti sisässä, ehkä. Varikkokäynnin aikana sade lakkasi sopivasti ja keulat Cortinan kylää kohti. Tämäkään italialaiskaupunki ei poikennut kaavasta iltamenojen suhteen. Ei mitään elämää hämärän tultua. Sen verran alkoi jo tanssijalkaa

poltella, että päätettiin ajella seuraavana iltana Tsekin puolelle. Siellä yleensä kansa karkeloi ja olut virtaa.

4.7. LAUANTAI

CORTINASTA REITTI OLI piirretty ennakkoon Zell Am Seen asti, jonka jälkeen voisi alkaa tuumailla yöpymispaikkaa. Sitä ennen oli ohjelmassa Grossclockner Itävallassa, joka on näkemisen arvoinen kuuluisa alppitie. Tosin muutaman kymppin maksu tiestä tuntui yhtäkkiä hieman suolaiselta. Turisteja Grossclocknerilla riitti ja tuttu ohitusralli sai alkaa. Maisemat olivat kyllä hienot ja ehkä passo sopiikin paremmin kruisilaujooon kuin hiki-kanttailuun.

Itävallassa oli tullut ajeltua jonkin verran, joten varoitukset laittomasta putkesta ja ylinopeussakoista olivat jo ehtineet unohtua. Tästä kuitenkin sain muistutuksen laskeutuessani hieman vauhdilla vuorista alas. Onneksi ehdin vilaukselta nähdä sinivalkoisia laaksossa, mutta poliisi oli jo rekisteröinyt Duken infernaalisen huudatuksen vuorensienämien välissä. Siispä tien sivuun ja selvittelemään asiaa. Harmikseni unohtin osaavani englantia, joten vuoropuhelu jäi niukaksi. Akran putkea ja runkonumeroa synnättiin sitäkin tarkemmin ja kilautettiin kaverille useaan kertaan. Lopulta kiinnostus hiipui turis-

tin äänenvaimentimeen ja taas päästiin jatkamaan matkaa. Onneksi alamäkeen, jossa pyörän uskalsi käynnistää vasta riittävän välimatkan päästä majasta.

Poliisin kanssa suoritetun tapaamisen jälkeen otettiin suoriin tie kohti Ceske Budojevica eteläisessä Tsekissä. Alkuillasta saavuttiin autioon kaupunkiin, jossa ainoastaan kiinalaiset turistiryhmät räpsivät kuvia. Illan tullen keskusta kuitenkin piristyi ja nappaskengille löytyi lopulta käyttöä aamuyöhön asti.

5.7. SUNNUNTAI

SUNNUNTAIAAMU OLI ODOTETUN haikaa. Tästä alkaisi moottorimarssi Tallinnaa kohti ja vuoristoteistä olisi turha enää haaveilla. Eilisen illan voimajuomatkin vielä painoivat ajo-suoritusta, mutta Tsekin läpi mentiin todella reippaasti. Myöskin Puolan uudet moottoritiet olivat kuin tehty nopeaan etenemiseen ja iltasella päät painuivat tyynyyn Czestochowa -nimisessä teollisuuskaupungissa. Loppumatka sujui aika lailla suorinta tietä koti-ikävä repussa. Yöpymiset vielä Kaunaksessa ja Tallinnassa tuttua via Balticaa pitkin edeten. Jo keskiviikkona olimme Tommyyn kanssa taikaisin lähtöpaikassa hieman etuajassa, loppumatkan taittuessa odotettua joutuisammin ilman diskopysähdyksiä. **BIKE**

Loppumietteet

MATKAILU TUO AINA uusia kokemuksia ja ehkä jotain oppiinkin. Seuraavat huomiot jäivät kytemään vastaisuuden varalle:

- pyörien kyyditys valmiiksi esim. Italiaan on erittäin varteenotettava vaihtoehto. Laivahinnat ovat huipussaan ja Saksan läpiajo ei ole kovin eksoottista, varsinkin jos aikaikkuna on rajoitettu.
- ajoreitit kannattaa suunnitella etukäteen. Näin oikeasti osuu parhaimmille pätkille eikä aikaa mene kohteessa tievalintoja ihmetellessä. Toki aina voi soveltaa kelien ja kunnan vaihdellessa.
- navigaattorin toiminta on hyvä opetella ennen lähtöä, säästyä hermoja ja aikaa kummasti.
- Italiassa on turha keskellä viikkoa haaveilla iltaelämästä suurkaupungit pois lukien
- Puolassa yllättäen parhaat tiet nopeaan ajoon. Uusi moottoritietö kattaa jo pitkälti etelä-pohjoinen -suunnan ja vanhaa kärrytietä ei ole montakaan kilometriä jäljellä. Lisäksi liikennemäärät ovat motareilla inhimillisiä verrattuna Italiaan ja Saksaan.
- Suomen liikennekultturi ja käyttäminen tuntuvat kerta kerralta älyttömämmältä sivistysvaltioista palatessa.

■ Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit

STORM MAINOS 1/1